

Man siger, at man vil gøre dette ud fra et Retfærdighedsprincip, og den højtærede Minister sagde i den Anledning, at „da har i Rigdom vi drevet det vidt, naar faa har for meget og færre for lidt“. Ja, det er fuldstændig rigtigt, men jeg tror, at den Vej, man hovedsagelig skal være betænkt paa at gaa, er at aabne Adgang til, at saa faa som muligt have for lidt. For lige saa snart man skal ind paa at vurdere, om de faa have for meget, vil man komme til en Vurdering af, hvad der er for meget, og hvad der ikke er for meget, og det vil meget let hælde, at dette Refærdighedsprincip ledes over i sin Karikatur, i det, man kalder Misundelse. Jeg mener, at skal et Folks Repræsentation tage Bestemmelser, der paa den Maade gaa ud over de enkelte, skal den se stort paa Forholdene og ikke indsnævret. Herre Gud, hvad har det dog at sige, samfundsmæssigt set, om virkelig en Mand skulde tjene nogle Penge paa et Grundsalg? Dersom Summen blev delt, blev der faktisk ikke noget til hver. Jeg tror ikke, det er den Vej, man særlig skal være ivrig efter at gaa. Men selvfølgelig, som jeg begyndte med at sige, naar der er Tale om en saa stor Værdistigning som ved Kystbanen, kan der være fornuftig Grund til at gaa samme Vej, som man er gaaet ved Slangerbunbanen, og til noget saadant er jeg fuldstændig villig til at give min Tilslutning. Men det, her er Tale om, er, som jeg har paa-vist, noget ganske andet.

Naar dernæst den højtærede Trafikminister sagde, at jeg var i fuldstændig Uoverensstemmelse med det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), tillader jeg mig paa det allerbestemteste at modsige den højtærede Minister. Thi vel begyndte det ærede Medlem fra Thisted sin Tale med, at han vilde yde den højtærede Minister en Kompliment for det foreliggende Forslag, men hvis den højtærede Minister vil læse videre, vil han se, at det ærede Medlem for Thisted i Virkeligheden har gjort akkurat de samme Indvendinger mod dette Forslag som jeg. Han har — det er nu maaske det ærede Medlems Natur — ikke gjort det i saa stærke Udtryk som jeg, men i Virkeligheden har han sagt: Jeg yder den højtærede Minister en Kompliment for dette Forslag, som i øvrigt ikke duer. Det er netop det, der staar i hans Tale. Det er, som naar man giver et Barn amerikansk Olie, saa holder man Barnet for Næsen og hælder Olien i det. Det er det, det ærede Medlem har gjort over-

for den højtærede Minister. Jeg skal tillade mig at dokumentere, hvad jeg siger her.

Det ærede Medlem for Thisted siger: „Og den Værdistigning, som saadanne Ejendomme faa, der ligge i Nærheden eller umiddelbart op mod Stationen, er jo let at behandle, for der kunde man til Nød være tilfreds med at benytte Slangerbunbanens Metode“. Det er det, jeg har sagt, at hvor der er Tale om Værdistigning i det større, kan man benytte Slangerbunbanen-Metoden. Og med Hensyn til den Stilling, den højtærede Minister indtager overfor den Spekulation, der, som jeg ogsaa tillod mig at paavise igaar, allerede er begyndt ved Udsigten til, at disse Baner vilde komme, siger det ærede Medlem for Thisted følgende: „Det er dog ikke nogen Forbrydelse, naar en Mand er forudseende og køber en Ejendom, som kan stige i Værdi af en eller anden rimelig Grund, f. Eks. at der vil blive anlagt en Jernbane, saa at han absolut skulde straffes derfor“. Saaledes kunde jeg blive ved og vise, at det ærede Medlem for Thisted og jeg ere temmelig enige i vor Opfattelse af dette Spørgsmaal. Selv om jeg indrømmer, at det ærede Medlem for Thisted ikke drog saa stærkt til Felts mod Forslaget som jeg, bliver det dog i Realiteten det samme.

Der er ogsaa af den højtærede Minister blevet sagt, at det var umuligt for ham at forstaa, at der kunde protesteres imod, at man nu skulde anvende dette Princip overfor de fattige eller ugunstigt stillede Egne. Naar man i denne Sammenhæng taler om de fattige Egne, maa man selvfølgelig ikke alene tage Hensyn til de i økonomisk Henseende uheldigt stillede, men ogsaa til Egne, hvor Forholdene af en eller anden Grund — maaske har det ikke kunnet betale sig — have medført, at de ingen Bane have faaet. Man maa altsaa sige: Fattige Egne i Relation til Begrebet Baner og ikke i Relation til Begrebet Penge. Dette, at den højtærede Minister ikke kan forstaa det, maa ligge i, at den højtærede Minister ikke har taget i Betænkning, at disse Egne, lige saa vel som enhver anden Egn her i Landet, have betalt deres Bidrag til alle de Baner, som vi nu nyde godt af, og hvor man ikke har kendt den Værdistigningsskat, som nu foreslaas. Og saa er det, jeg siger, at naar man staar foran at lægge den sidste Haand paa Værket — for det tør jeg vel kalde det; hvis vi faa de nu foreslaaede Baner, kan der neppe være Tale om i en over-